

Life of the man accused to being a terrorist

Boban-Otporaš
16-03-2016, 00:37

KRIŽNI PUT POGLAVNIKA DR. ANTE PAVELIĆA POGLAVNIKOV ODLAZAK IZ ARGENTINE 1957.

(Donosim ovdje iz Jubilarnog Izdanja "USTAŠA" 1941 - 1971., br. 1 -71, prigodom trideset godišnjice Uspostave Nezavisne Države Hrvatske, opis o atentatu na Poglavnika i njegov odlazak iz Argentine za Španjolsku. Opis koliko god je zanimljiv, još više su današnjem hrvatskom naraštaju nepoznati detalji iz ovog opisa. Samo šteta da nema imena autora ovog opisa i imena osoba o kojima se ovdje govori. Nadati se je da će netko popuniti prazninu ovog opisa. M.B.Otporaš.)

KRIŽNI PUT POGLAVNIKA DR. ANTE PAVELIĆA POGLAVNIK SMETA NEPRIJATELJA

Baš 10 travnja 1957. izabrao je neprijatelj hrvatskog naroda, da kukavički puca u noći, u tami iz busije, u ledja na vladara hrvatskog naroda Dr. Antu Pavelića u Palomaru u blizini njegova stana.

Kada su neprijatelji, srbokomunisti spremali ovaj plan, spremali su ga na jednoj široj osnovi. Predvidjeli su više mogućnosti, kako da se dočepaju onog, koji im najviše smeta. Ako ne uspije jedan plan, uspjeti će drugi. Stavili su u pokret ogromna novčana sredstva. Brojan ljudski aparat, svjesne i nesvjesne agente svoje razgranate uhodarske službe, sa ciljem, da bi djelo zločina bilo izvedeno točno po predviđenom planu.

Da, izabrali su baš 10 travnja, jer znaju vrlo dobro, kad pucaju u Poglavnika Antu Pavelića, pucaju ne samo u njegovo fizičko tielo, nego i na njegovo dugogodišnje političko djelovanje, naučavanje na njegov rad, na ponovno uzkrnuće Nezavisne Države Hrvatske, pucaju na cijeli hrvatski narod, koji je skupa sa njim oduševljeno i jednoglasno, složno kao jedan podupro njegovo djelo - osnutak Nezavisne Države Hrvatske.

Ne samo, da su organizirali gnjusni atentat, nego su u slučaju neuspjeha atentata istovremeno zatražili od argentinske vlade izručenje Poglavnika i to kao običnog zločinca. Pobrinuli se, da je skoro cijeli argentinski tisak navalio kao bujica sa izmišljenim i unaprijed pripremljenim i neistinim člancima protiv dr. A. Paveliću, i hrvatskog naroda i to samo zato, što je dr. A. Pavelić i hrvatski narod bio dorastao situaciji i znao, da drugi svjetski rat iskoristi u svoju korist, strese okove robstva srpske tiranije i Proglasi Nezavisnu Državu Hrvatsku.

PROVIDNOST BOŽJA ČUVA POGLAVNIKOV ODLAZAK

U jutro rano, dne 18. travnja 1957. još sa otvorenim ranama Poglavnik dr. Ante Pavelić u pratnji svoga osobnog liečnika i dvojice najintimnijih suradnika ukrcao se je u samovoz i otišao iz svoga stana u Palomaru u nepoznatom pravcu. Otputovao u nepoznatom pravcu za sve svoje štovatelje i obožavatelje, koji su ga dnevno posjećivali, da mu izraze bol svoje duše nad još toplim ranama, koje mu je neprijatelj zadao; (U tri knjige Pere Zlatara: META POGLAVNIK - ŽIV ILI MRTAV, Zagreb 2010., može se naći, ako je vjerovati, da je na Poglavnika pucao neki Crnogorac imenom Blagoje Jovović, mo, Otporaš) da mu izraze svoju vjernost i odanost; da mu čestitaju na hrabrom i junačkom držanju i da zahvale Bogu na neuspjehu mučnog neprijateljskog napadaja.

Izgubio se, zameo potpuno trag svim neprijateljima i onima, koji su ga htjeli ako ne već mrtva, a ono živa pronaći, ugrabiti i predati sudu i jugokomunističkim vlastima na mučenje i smrt. Odputovao je

tiho i tajanstveno u zadnji čas. Par sati kasnije već je kuća u Palomaru bila "osigurana", da se Poglavniku ne bi tobože što dogodilo. Samo malo zakašnjenja i predomišljanja već bi bilo katastrofalno, jer bi Poglavnik bio uhićen i onako ranjen odveden. No, Bog nije tako htio. On ga je čuvao, kao da mu je govorio: "Žurno, žurno, skloni se, moja ruka bdije nad tobom. Čuvao i štito sam te kroz toliko godina, tvoje nadčovječanske borbe i požrtvovanosti za tvoj mukotrpní hrvatski narod, štito sam Te i čuvao već od tolikih opasnosti, pa i ovog puta moja ruka lebdi nad Tobom".

Samovoz započinje svoj put u nepoznato. Četvorica putnika, mirni i hladni, sviesni teškog podhvata, malo ili ništa razgovaraju, jer ne žele, da upravljač samovoza sazna o čemu se radi. Saobčava se upravljaju samo u glavnim linijama kamo treba voziti. Nakon izvjestnog prevaljenog puta promjenili smo samovoz i uzeli drugi s namjerom, da se upravljaju samovoza spriechi upoznavanje ciele rute putovanja do konačnog boravišta.

Dan prije namjeravanog putovanja jedan veliki prijatelj i štovatelj Poglavnika bio je toliko dobar i odvažan, on i njegova ciela obitelj, da je svoju kuću stavio na raspolaganje svom vladaru i njegovu liječniku, ne prezajući pred ničim. (Interesantno da beogradski Bilic u svojim nastavcima: Atentat na Poglavnika, spominje da je Poglavnik napustio Buenos Aires u tajnosti svojih najužih suradnika, dok časopis Ustaša ovdje piše da su napustili Buenos Aires 18 travnja. Blic, koristeći se knjigama Pere Zlatara META POG LAVNIK - ŽIV ILI MRTAV, piše da su Poglavnika pratili na putu za Čile njegov osobni liječnik dr. Milivoj Marušić i dva Poglavnikova vjerna "telohranitelja" imenom Ivan i Jure. Dok ovo prepisujem iz časopisa Ustaša, pred sobom imam Pere Zlatara tri spomenute knjige koje pregledavam i nehotice se sam pitam: Dali se je Pere Zlatar služio ovim časopisom Ustaša br. 1, 1971. i iz njega crpio izvore koji se mogu naći u spomenutim knjigama, to ne znam. Sve što znam je to da ima dosta sličnosti u ovim opisima. Mo, Otporaš) kada sam bio na pola puta, pozvao sam telefonom tog prijatelja, da dodje sa samovozom pred svoje drage i mile goste, pred svog Poglavnika, pa neka ih on sam vozi svojoj kući onim putem, kojim on smatra, da je najbolje i najsigurnije.

On je taj telefonski zov još od ranog jutra sa zebnjom očekivao. Žurno je sa samovozom stigao do nas, gdje smo ga mi, mirno se okrepljujući, dočekali. Nakon kraćeg razgovora i oprastanja njegovi se gosti ukrcali s njime u samovoz i nastavili preostali dio puta. Sretno i zdravo stigli su k njegovoj kući, utočište i sklonište našeg dragog Suverena.

Za vrijeme tajnovitog boravka u kući svog prijatelja od 18 travnja do 16 srpnja 1957. (a beogradski Blic spominje da su napustili Čile "sredinom jula", mo, Otporaš) bio je s njime 49 dana i njegov osobni liečnik (prema beogradskom Blicu to je bio dr. Milivoj Marušić, mo) sve dok rane nisu potpuno zacielile. On je s njime proživljavao teške i bolne dane do njegovog ozdravljenja. Prema pričanju liečnika Poglavnik je bio uvijek vedar i miran, spreman na najteže žrtve.

Nekoliko dana nakon dolazka šalje ga Poglavnik sa jednim žurnim, važnim pismom predsjedniku Doma D.D., u Salti 1241. Liečnik dolazi i predaje pismo predsjedniku, ali ga ovaj više ne pušta da se vrati Poglavniku, nego ga mjenjajući samovoze vozi na suprotnu stranu Poglavnikovog boravišta i smještava ga kod drugog vjernog i dobrog Poglavnikovog prijatelja. Ovu mjeru opreza upotrijebio je predsjednik Doma (Inž. Asančajić je tada bio predsjednik Domobrana a u isto vrijeme i predsjednik Hrvatskog Doma u Buenos Airesu, mo. Otporaš.) u sporazumu sa obitelji Poglavnika samo u cilju, da se ne udje u trag boravištu Poglavnika, usprkos opasnosti, koja može nastati uslied otvorenih rana. Nakon 8 dana liečnik je opet na vrlo oprezan način povraćen Poglavniku, jer su se rane počele gnojiti i postajala je opasnost komplikacije.

Možemo si zamisliti što je od časa odlazka liečnika, pa do časa ponovnog njegova povratka pretrpio Poglavnik. Prvo zato što nije znao što se je dogodilo sa liečnikom, a drugo jer je osjetio, da se stanje rana pogoršava. Zatim u kakvim je brigama bio i sam liečnik, koji je duboko osjećao odgovornost za zdravlje Poglavnika. Konačno: koliko je pretrpjela obitelj Poglavnika i njegovi najuži suradnici, koji

su sa svim tim upravljali i bili najodgovorniji pred Bogom i narodom, ako se što Poglavniku dogodi. Nakon kraće liečničke njege stanje rana počelo se brzo popravljati i Poglavnik je opet nastavio svojim neumornim radom.

POGLAVNIK ODLUČIO NAPUSTITI ARGENTINU

Napetost još ne prestaje, niti je u izgledu, da će se što u tom pravcu promijeniti. Poglavnik u dogovoru sa obitelji odlučio napustiti Argentinu i smjestiti se u bilo koju južnoameričku državu, te odatle opet prema prilikama vidjeti šta će se dalje poduzeti. *(Evo jedan mali izvadak iz pisma generala Luburića Danijelu Joliću u Toronto dana 21.XI,1955., mo.)*

("...P.s. 1.) Savezno s proglasom u pogledu intervencija, treba u glavnom sve bazirati na osobi Poglavnika, jer novine i radio javljaju, da policija traži Poglavnika. Za nas je neshvatljivo, da se jednog istaknutog svjetskog protukomunističkog borca, prijatelja argentinskog naroda traži na ovaj način, a na osnovu intriga neprijatelja, srbokomunista i političkih neprijatelja i protivnika. Mislimo stoga, da se pitanje Poglavnika pretresa s obzirom, koji zaslužuje kao prokomunistički borac i kao borac za slobodu svoga naroda i Poglavar Države Hrvatske. Čak su i neke španjolske novine doniele viesti, koje nam jako mnogo škode, jer dovode osobu hrvatskog Poglavara u vezu s stvarima, s kojima nema nikakove veze. Apelirati na argentinsko domoljublje i ljubav za slobodu, za koju se je narod i ovog puta digao s oružjem u ruci, kao i mnogo puta u prošlosti. Dakle usmjeriti u tom pravcu naše apele, koji neće škoditi, jer će dokazati novim argentinskim vlastima, da iza Poglavnika stoji ne samo kolonija u Argentini nego i ogromna većina hrvatske emigracije u slobodnom svijetu, kao i čitavi naš narod. Mi ne možemo reći, dali je Poglavnik izašao iz Argentine, niti dali to misli učiniti. Treba dakle braniti njegove pozicije tamo, već i radi rehabilitacije javne i podpune, budući da je kampanja naškodila interesima naše oslobodilačke borbe..." *(Sva šteta da se ovo pismo ne nalazi u knjizi "Pisma Vjekoslava Maksa Luburića 1952-1969", mo. Otporaš.)*

(Što bih ovoga puta zamolio zainteresirane o ovoj temi Poglavnikova odlaska ili bijega iz Argentine, da pregledaju PISMA MAKSA LUBURIĆA na portalu: uzdanica forum free. Tu sam ja iznio nekoliko stotina pisama Maksa Luburića. Najzanimljivije je - što se ove teme tiče - pismo kojeg je general pisao Danijelu Joliću u Toronto 7.XI.1955: VRLO TAJNO I POVJERLJIVO. Na vrh pisma olovkom napisano: Kada pročitaš, odmah spali. Ovo pismo se nalazi u knjizi "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA 1952-1969" na strani: 72, 73, 74, 75, 76 I 77. Otporaš.)

Odluka je pala, treba pristupiti k djelu! Kamo, kuda, kako, na koji način? S kakovim prevoznim sredstvom, kojim i kakvim putničkim izvadjenjem? Gdje je manja opasnost, a čim veća sigurnost, na kojem mjestu jedne, ili druge sjedinjene države? - Puno i puno čimbenika igralo je tu veliku ulogu, koje je sve trebalo uzeti u obzir, dobro i dobro odvagnuti i prosuditi, te konačno stvoriti čvrstu odluku. Svaka, pa i mala neopreznost, propust i nepredvidljivost mogla bi donieti katastrofalne i nepopravljive posljedice.

Jedva je ovaj prvi podhvat sretno svršio već je trebalo misliti i pristupiti drugom. Ovaj zahtjeva mnogo više opreza, mudrosti i razboritosti i promišljenog rada. Treba sretno i neprimjetno preći argentinsku granicu, sretno i zdravo stići na teritorij susjedne države. Ne biti otkriven, prepoznat, zaustavljen, i uhićen te konačno izručen.

Prošlo je mnogo neprospavanih noći i napetosti živaca, dok su se pohvatali svi konci u ruke, dok se je sve smislilo, uredilo i pripravilo, dok se je moglo reći: imamo sve spremno i uredjeno, da možemo bar sa relativnom sigurnošću reći Tati: "Sve smo Ti osigurali, i spremili, možeš mirno putovati." To je bio uistinu veliki podhvat, to je bilo herojsko djelo svih onih, koji su u tom poslu sudjelovali. Hrvatski narod biti će im za uvijek zahvalan, i tu uslugu ne može im se nikakvim novčanim sredstvima naplatiti.

Kada su sve sigurnosne i tehničke pripreme bile gotove, zadnji dan prije odlaska, 15 srpnja, spremili

smo Poglavniku nešto toplog rublja, odjeće, obuće i pokrivač, da na tom dalekom putu vozeći se samovozom može podneti tu polarnu oštru zimu.

Sa jednim rodoljubom u Čileu bilo je već unapried utvrđeno, gdje ga ima dočekati, vrijeme odlazka i dolazka, kao i način kako treba javiti kada tajanstveni putnik sretno stigne na određište. Bilo je sve spremno i uredjeno, treba samo putovati i što je najteže, oprostiti se s našim Poglavnikom.

POGLAVNIK NAS OSTAVLJA, ON PUTUJE.

U jutro dne 16 srpnja u 9 sati uputio sam se na Avdu. General Paz, da na ednom ugovorenom mjestu dočekam samovoz, koji će voziti Poglavarara države, dr. Antu Pavelića iz njegovog tajnog i skromnog boravišta na daleki put iz velikog Buenos Airesa na Južni pol u Rio Gallegos u ukupnoj daljini od oko 8.000 km. (Gledao sam na karti preko interneta i dobio tu udaljenost od nekih 2.500 km. južno od glavnog grada Argentine Buenos Airesa, mo) Čekam samovoz i razne misli mi dolaze u glavu, prolaze i redaju se filmskom brzinom. Poglavnik mora ići žurno, vrlo žurno, otići iz svojeg skromnog, ali već ugodnog skrovišta. Poglavnik se mora moža zauviek rastati od svoje mile i drage obitelji, svoje žene i djece, svoje unučadi, koju je toliko volio. Poglavnik mora ostaviti sve svoje organizacije, svoje Ustaše, Domobrane i borce u Buenos Airesu, cijelom svijetu i domovini Hrvatskoj. Poglavnika moram baš ja, nitko drugi, uzeti, iztrgnuti, iz do sada sigurna gnijezda i smjestiti ga u samovoz; pustiti ga, da prevali toliki put u zimi, hladnoći, da se vozi toliko sati i dana nezaštićen i neobranjen od svih nepredvidjenih mogućnosti, koje se mogu na putu dogoditi..., *(Šteta da se za sada ne zna tko je po imenu i prezimenu bio taj Hrvat koji ovo opisuje i koji je u "samovozu" vozio Poglavnika! Beogradski portal Blic o tome piše da su uz Poglavnika bila njegova dva vjerna prijatelja, po imenu Ivan i Jure, koji su uz njega bili dok je ležao ranjen u sirijskoj i libanskoj bolnici u Buenos Airesu, poslije atentata na njega 10 Travnja 1957., mo. Otporaš.)*

Konačno Poglavnik se mora ukrcati u avion u Rio Gallegos, preći sretno sve preglede, straže, sretno putovati i sretno stići u Punta Arenas, pograničnu postaju Chile-a. Nisam se mogao oteti ovim mislima, koje su me stalno obsjedale i mučile, jer sam strepio, kako će biti svršetak.

Oko 9 sati dojuri strašnom brzinom jedan samovoz, zakoči sve kočnice u mojoj blizini, dižući prašinu i sklizujući se, zaustevi se preda mnom i prenu me temeljito iz mojih misli. Upravljač samovoza visoki, jaki, atletski razvijen čovjek, a prati ga jedan omanji plavi maldić, kojeg sam odmah prepoznao. Obadva ozbiljna, ali sa malim podsmjehom, valjada zato što su me prekinuli u mislima. Odmah otvaraju vrata samovoza, ja ulazim i sjedam, a oni me mole, da dajem pravac kuda treba ići. Nastavljamo vožnju. Upravljač samovoza daje glas, jurimo strelovitom brzinom. Vidi se da je upravljač siguran u sebe i u svoj volan. Brzina veća od 100 km na sat, a okuke sječe, kao da upravlja avionom na Istočnom bojištu. Pomišljam, da je samovoz u kojem će putovati Poglavnik u sigurnim i prokušanim rukama.

Stigosmo željnom cilju. Ostavio sam ih iza kuća 300 metara daleko od boravišta dičnog Poglavnika i umolio ih, da me pričekaju, dok se vratim. Uputio sam se do Poglavnika, koji me je već spreman čekao. Nakon kraćeg razgovora, oproštanja i zahvaljivanja prijatelju i njegovoj ženi i djeci, uputili smo se do samovoza, koji je već nestrpljivo čekao.

ZADNJI MOJ ZAGRLJAJ SA POGLAVNIKOM.

Žurno se ukrcasmo u samovoz i započinjemo dugi i naporni put, kojega treba prevaliti. Nakon izvjesnog djela prevaljenog puta, moram se rastati od onog čovjeka, kojeg već 3 mjeseca vjerno i brižno čuvam u tajnosti, moram se rastati od našeg dičnog i hrabrog vladara, od div čovjeka i mučenika hrvatskog naroda i prepustiti ga drugom. No utješno je, u sigurnim je snažnim rukama upravljača i vlasnika samovoza, prijatelja Poglavnika i hrvatskog naroda. *(Možda je pisac ovih redaka jedan od onih Poglavnikovih vjernih prijatelja koji su ga čuvali dok je bio u sirijskoj i libanonskoj bolnici poslije atentata na njega, Ivan ili Jure, kako je to pisalo u beogradskom*

portalu Blic., mo. Otporaš.)

Naš posljedni rastanak bio je vrlo kratak. Jedan časak u samovozu, ali tim bolniji i teži, da je razdirao i najjače srce. Zagrlili smo se i izljubili. Sa suznim očima i jecavim glasom zaželio sam mu sretan, sretan put, da ga dragi Bog čuva i prati sve do sretnog izkrcavanja na teritoriju Chile-a. Kada je po mojem izlasku samovoz pojurio napried, mahao sam rukom pozdravljajući ih i učinivši znak križa prema samovozu, prekrizio se i sam zaželim, da ih dragi Bog čuva i sveti znak Križa prati na celom ovom trnovitom putu. Učinio sam ovo gotovo instinktivno pod dojmom sjećanja na moje djetinjstvo, kada bi moj otac, prije nego što je s kolima krenuo na put, uvijek je stao pred konje, skinuo šešir, sa kandžijom na zemlji načinio znak križa, prekrizio se i tek onda sjeo na kola i otišao na put. *(Ne znam tko je pisac ovog opisa, ali ova zadnja rečenica kako mu se je otac prekrstio pred konjima prije nego bi pošao na put, odgovara istini, jer je i moj otac Petar Boban Gabrić činio isto tako. Bio sam svjedokom toga čina mnogo puta i svakog puta kada bih sa ocem išao negdje s kolima, moj bi se otac pred konjima prekrstio na sve četiri strane svijeta, u znak da gg sve četiri strane svijeta čuvaju. Mo. Otporaš.)* Samovoz je sve brže i brže odmicao, dok nije nestao iz vida, praćen blagoslovom Božjim.

NADČOVJEČANSKI NAPOR POGlavNIKA - PUT OD BUENOS AIRESA DO RIO GALLEGOS

Od Buenos Airesa do Rio Colorado put je bio prevaljen bez prekida. Ondje se je prespavalo u nekom malom hotelu. U jutro put se nastavlja. Prelaz kroz San Antonio u luku Madrid i upućuje se pravcem Comodoro Rivadavia, prelaze paralelu 42, gdje straža i carinici obavljaju pregled putnika kao na nekoj pograničnoj postaji. Pregled je izvršen bez ikakve sumnje i putnici nastavljaju put, te stižu u Comodoro Rivadavia, gdje prespavaju noć. Iz Comodoro Rivadavia kreću u Rio Gallegos, ne prekidajući vožnju, a prelazeći luku San Julian i Piedra Buena. Na tom velikom putu vrlo malo su se zaustavljali, tek toliko da se malo ugriju i okriepe, jer je trebalo na vrijeme stići na odredište.

Dana 22 srpnja 1957. stigli su sretno i zdravo u Rio Gallegos, a dne 23 srpnja, upravljač i vlasnik samovoza odveo je Poglavnika na uzletište, gdje se je ukrcao na avion i istog dana odletio u Punta Arenas. Tamo je stigao 24. srpnja, gdje ga je dočekaio hrvatski rodoljub i odatle su zajedno avionom proslidili u Santiago de Chile. Osovina samovoza pukla je baš na uzletištu. Dragi Bog je valjda tako htio i želio, da osovima samovoza izdrži sve dok Poglavnik stigne na uzletište, i da time hrabri upravljač izvrši svoj zadatak onako, kako ga je po planu zamislio i predvidio.

RADOSTNA VIEST: POGlavNIK SRETNO STIGAO

Dana 25 srpnja stiže iz Punta Arenas šifrirani brzopjav, da je Poglavnik sretno stigao. Svima, koji smo bili upoznati sa ovim poghvatom, a osobito obitelji Poglavnika dani od 16. do 25 srpnja su strahovito dugi, dok su sa strahom i zebnjom očekivali onaj radosni čas, kad će naš Poglavnik sretno prekoračiti granicu. Veselili smo se i čestitali jedan drugome na uspjehu ovog teškog podhvata.

(Želio bih znati postotak Hrvata koji su znali ili znaju za ovu Poglavnikovu Odisejadu. Možda se to neće nikada znati, ali za sigurno će se znati jedna stvar, a ta je da je Poglavnik dr. Ante Pavelić bio prvi Poglavar Hrvatske Države poslije 839 godina, i kao takvog povijest će ga zapisati i opisati. Usput, želim ovog puta reći, da sam u emigraciji skoro šest desetljeća i da su mi mnoge ako ne i sve hrvatske novine, časopisi i knjige poznate u emigraciji. Teško je bilo te novine izdavati, i u mnogim slučajevima su to ljudi iz vlastitog džepa plaćali, pred crkvama, utakmicama, zabavama prodavali. Često puta bi dobilo odgovor: preplaćen sam, dobio sam, kupio sam neki dan i sto drugih izgovora. Ja sam ovaj časopis "USTAŠA" kupio od vrlo rodoljubnog i požrtvovanog Hrvata Mate Šabića, od Imotskog, od osmero djece, za proslavu Desetog Travnja 1971. godine u San Jose, California. Platilo sam ga 5 dollara a tjedno zarađivao 70/80 dollara. Mate nudi jednog Hrvata da kupi časopis, a ovaj se izmotava da je već kupio od tog i tog na kojeg upire prstom. Ovaj opis je napisao vjerojatno očevidac ove Poglavnikove Odiseje. On danas nije među živima, ali svakako da će se netko nekada ozbiljno pozabaviti ovim opisom poradi povijestne važnosti. Dok ovo prepisujem uz mene je

zemljovidna karta i jedan velik okrugli globus kojeg vrtim okolo i tražim ta mjesta kuda je Poglavnik Prolazio. Sve sam ih pronašao i u mojim mislima izmaštao taj Poglavnikov put. Mile Boban, Otporaš.)

BORAVAK U CHILE-U

Poglavnik je boravio u Santiagu de Chile od 24. srpnja do 27. studenog 1957. Bio je smješten kod hrvatskog rodoljuba, gdje se je vrlo dobro osjećao. Uslied nastalih političkih prilika, u toj zemlji, morao je pomišljati da ponovno promjeni boravak.

PUTOVANJE U MADRID

Kada je Poglavnik uvidio, da boravak u Chile-u ne pruža dovoljno sigurnosti, odlučio je odputovati u Madrid. Priprema za ovaj prekooceanski put zahtijevala je mnogo posla, mnogo razgovora i sporazumijevanja, dok je konačno uređeno onako kako se želilo.

Dana 27. studenoga ukrcao se je Poglavnik u pratnji jednog svog borca u avion i dana 29. studenoga stigao je u Madrid. *(U knjizi "PISMIMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA 1952-1969" piše da je on, Maks Luburić, Padre Miguel Oltra Hernandez (1911-1982) i Evanđelist Dr. Ivan Šarić sve bili pripremili za Poglavnikov dolazak u Španjolsku. Kako je u to vrijeme bila jedna velika politička trzavica između Maksa Luburića i Poglavnikove obitelji, sve je došlo do zastoja, tako da Maks Luburić i Padre Miguel Oltra uopće nisu znali gdje i kada je Poglavnik stupio na tlo Španjolske. Mo. Otporaš.)* Ovdje ga je dočekaio Nadbiskup Ivan Šarić.

Odmah je pisao po milostivu gospodju, koja se je na brzu ruku spremila i 11. prosinca 1957. odputovala sa parabrodom k njemu, da mu bude u pomoći. Putovanje mil. gospodje bilo je držano u najvećoj tajnosti, tako da se nije mogla s nikim oprostiti. Na ispraćaju u luci bili su samo tri osobe, koji su joj zaželele sretan put i skori sastanak s našim Poglavnikom. Poglavnik je želio da i kćerka Višnja dodje k njemu, jer ju je trebao za razne važne poslove. Ona je odputovala dana 3. listopada 1958. sa parabrodom, izpraćena prijateljima i znancima.

SUPRUGA I KĆERKA UVIEK S POGLAVNİKOM

Preko dvije godine tihog boravka Poglavnika u Madridu, bile su dvije godine ogromnog i neumornog rada za svoj hrvatski narod i njegovo oslobođenje. U tom ogromnom radnom radu nije imao kraj sebe nikog, nego samo svoju velevriednu, marljivu i razboritu suprugu, svoju milu i energičnu kćerku Višnju, koju je nada sve volio. Njih dvoje, najvjerniji njegovi pratioci uvijek samo s njim i uz njega. One su ga čuvale, pratile, i sakrivala po austrijskim samostanima. One ga prate i u Argentinu. Uviek su s njim dielile dobro i zlo, sreću i nesreću, progon i zaštitu. One su poslije atentata u Palomaru *(kako navodi beogradski portal Blic da je na Poglavnika pucao Crnogorac Blagoje Jovović, mo. Otporaš.)* bdjele nad njegovim životom, putovale sate i sate po noći, po kiši i oluji samo da ih nitko ne vidi, da se ne odkrije boravište Tate. One su sudjelovale u najdelikatnijim podhvatima.

Kroz dvije godine rada u Madridu one su ga pomagale u težkom narodnom poslu. Trpile su s njime njegove bolove, koji su iz dana u dan bili nepodnošljiviji, one su mu bile utjeha. Bile su jedine one na koje se je mogao obratiti u najkritičnijim danima svoje bolesti. Milostiva gospodja bdila je nad njim ciele dane u bolnici, a gđica Višnja ciele noći i tako je prošao u bolnici mjesec i pol bez odmora i spavanja. Uviek su bile sa njim i uz njega, čuvale ga, pomagale i dvorile ga do njegovog zadnjeg časa.

Gdjica Višnja bila je prisutna kada je ujutro, u 3 sata 55 min. dana 28 prosinca izpustio svoju plemenitu dušu i zaklopio zauvijek svoje blage oči. Te dvije žene su mučenice i patnice kroz cieli svoj život bile su žene heroji i junakinje. Nisu nikada pred ničim prezale, niti imala straha od koga, kada se je radilo o zaštiti i časti dragoga Tate, našeg dičnog Poglavnika i o obrani prava Hrvatskog naroda. Tim dvjema ženama biti će hrvatski narod zauvijek zahvalan za žrtve, koje

su pridoniele kroz svoj život.

POSLIEDNJA POSTAJA POGLAVNIKOVA KRIŽNOG PUTA

Dana 28 prosinca 1959. u 3 sata i 55 minuta Poglavnik pada i umire na svom posljednjem, mukotrpnom križnom putu za Hrvatsku i svoj hrvatski narod. Umire od posljedica srbokomunističkog naboja, koje je ostalo (ja bih ovdje opet ponovio, kojeg je, kako piše beogradski portal Blic, ispalio Crnogorac Blagoje Jovović, mo) u njegovom tielu. Pada i umire i pod teretom kleveta, napadaja, uvreda i izdaja baš onih njegovih suradnika, koji su slatko zobali iz njegovih ruku, i sve ono što jesu, ili misle, da jesu, postali su preko njega, s njim i uz njega. Pada i pod teretom rada i posla za svoj hrvatski narod. Svaki borac, ustaša, domobran, svaki ministar, general ili dužnostnik htio je pisati mu i očekivao je da mu on osobno, baš osobno, odgovori. On je to vrlo rado činio, a osobito svojim borcima nije propustio ni jedno pismo, a da ne odgovori barem s par rieči.

Umro je naš dični Poglavnik. Njega više nema živa u našoj sredini, ali njegov duh lebdi nad nama. Naš div veliki Poglavnik vječno je s nama!

(Kraj ovog opisa, koji je, uz sve manjkavosti, jedan vrlo važan povijesni izvor. Šteta da se autor opisa nije potpisao. Može se na internetu pronaći sličan opis kojeg je donio Dragutin Pavlina povodom Poglavnikove 42 obljetnice smrti, dakle 2001 godine u Zagrebu, ispod kojeg opisa stoji: 28 prosinca 2001., Zastavnik Ustaške vojnice. To je sve što se zna o ovom opisu. Otporaš.)

sri, 27. stu 2024. u 15:46 Mijo Potkrajac <mijopotkrajac@gmail.com> napisao je:

Bosanska Posavina's Post

sri, 27. stu 2024. u 10:33 Milan Boban <froate@hotmail.com> napisao je:

THE LIFE OF AN ACCUSED TERRORIST – ŽIVOT OPTUŽENOG TERORISTE

CROATIA WE SHALL WIN = HRVATSKA MI ĆEMO POBIJEDITI

Slika dr. Franjo Tuđman i Mile Boban 21.1.1990. i Inugoracije dra. Tuđmana u svibnju 1990.

THE LIFE OF AN ACCUSED TERRORIST – ŽIVOT OPTUŽENOG TERORISTE

(I put this in english for my dear children and their friends and all those who speaks english. Thanks. Mile Boban.)

Mile Boban – Život čovjeka optuženog da je terorist.

Mile Boban i njegovi blizanci, Rafael lijevo, Stjepan desno.

<https://otporas.com/zivot-covjeka-optuzenog-da-je-terorist-hrvatski-tjednik-br-199-25-8-1981-st-1-6-7/>

The Peninsula

“Times Tribune”, Tuesday, August 11.1981

[Mile Boban i sinovi blizance, lijevo Stjepan, desno Rafael.](#)

Ispod slike piše:

“Times Tribune staff photo by Jean Dixon Croatian nationalist Mile Boban relaxes at his Hillsborough home with his twin sons Stjepan and Raphael, confident he will be cleared of murder and arson charges,

The Peninsula

TIMES TRIBUNE

Tuesday, August 11, 1981.

THE LIFE OF AN ACCUSED TERRORIST

**Peninsula Contractor faces the greatest challenge of his life,
by Randy Hagihara, times Tribune staff**

HILLSBOROUGH – For most of his adult life, accused Croatian terrorist Mile Boban has wandered the roads of a man without country. He fled his small village in Yugoslavia some 24 years ago as a penniless 17-year-old with “thirst for the truth”.

Hi settled in France, were he married and began raising a family – all the while dreaming about home-land he left behind. In 1968, he immigrated to the United States, quickly climbed the economic ladder as a builder contractor, and became a leader of Croatian nationalists in this country.

Now he faces the greatest challenge of his life: Next week – seven days before his 42nd birthday – Mile Boban must appear in a New York federal court, where he has been indicted for murder, extortion, conspiracy and arson. (*Optužba koja ga tereti za ubojstvo, iznuniđivanje, urotu i podmećanje požara., mo. Mile Boban, danas 13 listopada 2018.*)

The government alleges that Boban and eight other members of the separatist organization Croatian National Resistance (**OTPOR**), were involved “in a pattern of activities ... that include at least two murders, three arsons, in excess of 50 acts of extortion, four conspiracies to commit murder, and four acts of interstate transportation of explosives.”

The indictments, according the U.S Justice department, were results of a “six year international investigation” of Croatia separatist activity. (*To nismo mi optuženi članovi Hrvatskog Narodnog OTPORA rekli “...Croatian separatist activities.”, što znači “Hrvatski separatisti koji se bore protiv Jugoslavije. To su rekli naš tužitelji Amerikanci koji su tada bili saveznici komunističe titove Jugoslavije. Mo, danas 13 listopada 2018. Mile Boban.*)

Boban and the others were arrested last month by federal agents during simultaneous raids around the country. Boban was held in jail for five days before his release on \$250.000 bond.

“My sister called me (from Yugoslavia) to tell me she read the newspaper stories about me,” Boban said. “She was crying. She said, “I never knew you were such bad man” I said, “Listen, my dear sister, I would be ashamed and would have to kill myself if they (Yugoslav government) talked good about me.”

Like other Croatian nationalists, Boban fiercely despises the Yugoslav government, (*đavolski, sotonski prezire jugoslavensku vladu, mo. 13 listopada 2018. Mile Boban.*) which was formed out of the ruins of World War II under the dictatorship of the late Josip Broz Tito. During the War, Croatia had proclaimed its Independence and had allied itself to the Axes Powers. But its government was quickly dismantled by Tito after the war, and Croatia was forced into the federal People's Republic of Yugoslavia. Since then Croatian -nationalists have been struggling for independence.

Boban and others claim that the Yugoslav government is responsible for the so-called "Balkan intrigue" that has "tyrannize" the Croatian emigre community for years.

In 1977. Croatians here and abroad receiving letters demanding that large sums of money be send to an organization called the Croatian Liberation Army in Paraguay.

Two recipients of the letters – one in New York (*Ante Cikoja, mo. Mile Boban.*) and one in Southern California – (*Los Angeles, Križan Brkić, mo. Mile Boban.*) were murdered on their doorsteps within a month of each other shortly after receiving the letters in 1978. and refusing to accede to the demands.

Bombing i Los Angeles, Chicago, new York, and Cleveland – cities that have the largest Croatian population – added to the intimidation , as well as violence against Croatians in West Germany, France and Sweden.

Boban and other nationalists claim the crimes were "orchestrated" by UDBA, the Yugoslav secret police, which they say has dispatched agents to the U.S and Western Europe to diffuse the Croatian separatist movement and divide theemigre community. (*Pročitajte sadržaj priloženog linka i mnoge stvari će vam biti jasnije glede Udbinih agenata ubačeni u hrvatske zajednice u Americi, i koga su ovi htjeli ubiti. jedan od njih sam bio i ja. Danas j1 13 listopada 2018. mile Boban.*)

<https://otporas.com/kako-je-detektiv-los-angelasa-pronasao-kreso-simovic-iz-proboja-blizu-ljubuskoga-bio-je-u-ulogi-udbe-protiv-hno/>

[KAKO JE DETEKTIV LOS ANGELASA PRONAŠAO – KREŠO ŠIMOVIĆ IZ ...](#)

S obzirom na publicitet i misterioznost ovog Hercegovca želio bih vas upoznati novijim saznanjima. Kao što vidiš u prilogu ovog dopisa je šest listova na kojima su fotokopije 24 najvažnije stranice Šimovićevog jugo-pasoša.

otporas.com

"The United States are an easy field for them to work in," Boban said during an interview at his spacious Hillsborough home. "They (Udba agents) can kill whomever they want – they can do anything they want with immunity. If they get caught, the only thing that will happen to them is they will get kicked out of the country." Boban declined to talk about the charges he faces, expect to proclaim his innocence. Nor would he talk about his codefendants. He did however, discuss at length his background and political beliefs, Cheerful noises made by his six children punctuated the conversation.

A stocky man with a wide, open smile and a handshake like an earthquake, Boban is a man of bed-rock beliefs. "If there is a country in the world that has so no right to exist," he said through his thick Serbo-Croatian accent, "it is Yugoslavia."

"I am not saying I am fighting to destroy Yugoslavia," he said. "I am fighting to establish Croatia as an free and democratic state. **"That is my standing and that is what will be written on my grave."**

For the past four years, Boban has been North American president of the Croatian National Resistance, a world-wide organization known among Croatian emigres as **OTPOR**. Federal agents estimated that ther are about 300 **OTPOR** members in the U.S.

"Our goal is to educate the Croatian people," said Boban of his organization. "If we want a Croatian State – freedom for Croatia – we have to teach the Croatian people that they are Croatians, not Yugoslavs."

Boban – who become naturalized U.S citizen in 1978 and voluntarily registered for the draft last year at the age 41 to prove his “loyalty to the United states” – noted that “it is forbidden to talk about Croatia” in Yugoslavia. *(To je nedavno i predsjednica RH Kolinda Grabar Kitarović rekla i moje riječi potvrdila trideset (37) sedam godina kasnije. Mo. 13 listopada 2018. Mile Boban.)*

Consequently, Croatians are ignorant of their history. They are also victims of massive propaganda war being waged by the Yugoslav government. Boban said.

“In all wars, propaganda is stronger than any machine gun,” he said. Ultimately, however, Boban firmly believes Croatia will win that war, predicting his former homeland will achieve its Independence. *(Kliknite na **CROATIA WE SHALL WIN.**, mo., danas 13 listopada 2018. Mile Boban.)*

<https://otporas.com/majica-hno-croatia-we-shall-win-hrvatska-mi-cemo-pobjediti-je-dio-povijesti-hno-i-mile-bobana-i-njegove-obitelji/>

[MAJICA HNO “CROATIA WE SHALL WIN” – “HRVATSKA MI ĆEMO ...](#)

otporaševa torba; majica hno “croatia we shall win” – “hrvatska mi ćemo pobjediti” je dio povijesti hno i mile bobana i njegove obitelji!

otporas.com

“We lost a battle,” he said in reference to recent developments, “but we have not lost the war”, said Boban.

Objavljeno 16. siječnja 2019.

Autor [Otporaš](#)